

mig at være, at naar man vil give et Tillæg, saa bør det voteres under Finantsloven, men ikke under Tillægsbevillingsloven. Jeg maa saaledes for min Part stemme imod Forslaget og raade de ærede Medlemmer til at gjøre det Samme.

Indenrigsministeren: Det ærede Thing vil erindre, at der ved Spørgsmaalet om finantstille Bevillinger ofte har været Tale om Forholdet mellem de almindelige Love og Finantsloven, og det troer jeg er en Grundanskuelse, der mere og mere vinder Anerkjendelse, at de almindelige Love ikke bør forandres ved et enkelt Aars Finantslov. Jeg troer altsaa, at det Spørgsmaal, der her først og fremmest ligger for, det er: hvad tilstiger den almindelige Lovgivning i nærværende Tilfælde? I den Henseende skal jeg tillade mig at henlede det ærede Things Opmærksomhed paa Rigsretsloven af 3die Marts 1852 § 89, hvor det hedder: „Den offentlige Anklage“ — der tales derefter om Forsvareren, men det vedkommer os ikke her — „kan erholde ei alene Erstatning for havte nødvendige Udgifter, men ogsaa, naar han gjør Paastand derpaa, Godtgjørelse for sit Arbejde. Størrelsen af denne Godtgjørelse bestemmes ved Dommen;“ der er ingen Grændse sat, der er ikke sat et Maximum, som ellers ialmindelighed; men Reglen er stillet ganske bestemt og tydeligt, Størrelsen af den Godtgjørelse, der skal tillægges Actor, bestemmes ved Rigsretsdommen. Da nu Dommen har bestemt Godtgjørelsen, troer jeg det vilde være en Afvigelse fra Loven, dersom der derefter blev Spørgsmaal om en anden, om en høiere, om en yderligere Godtgjørelse og jeg troer, at en saadan Fravigelse fra Loven ikke bør skee, ialfald ikke uden ved en særskilt Lov, Noget om hvis Tilraadelighed der for Diebliffet jo ikke er Spørgsmaal, men det bør efter min Mening i alt Fald under ingen Omstændigheder skee ved en finantstiel Bevillingslov for et enkelt Aar. Spørge vi nu, hvorledes Forholdet da stiller sig her, saa er det, forekommer det mig, i dette Tilfælde saameget klarere, at det er imod den sædvanlige Forretningsgang i denne Henseende i en Tillægsbevillingslov at indfætte

en saadan Bestemmelse. Jeg har tilladt mig engang tidligere at minde om en almindelig Grundfætning, som dengang vakte nogen Modsigelse, dog mere maaskee, naar den holdes i sin Almindelighed, end naar den fremsættes bestemt og praktisk, om jeg saa maa sige. Jeg tillod mig dengang at bemærke, at det altid var en betænkelig Sag, naar Thinget vilde paanøde, om jeg saa maa sige, vedkommende Minister en forhøjet Bevilling. Jeg tillod mig at udtale — det er en Sag, som i visse Retninger kan siges at være delikat, men jeg troer, at de Fleste ville forstaae mig — at det meget let kan være misligt for Sagen og misligt for Thingets egen Anseelse, dersom det kan siges om denne eller hiin Forhøielse, at den er fremkommen ved enkelte Medlemmers Indflydelse. Jeg skal ikke videre gaae ind paa alle de Tanker, som derved let kunde opstaae, men jeg skal kun udtale, at man som Grundlag for hele den rettlige Bedømmelse af Forholdet mellem Thinget og Regjeringen i finantstille Sager maa fastholde den Grundanskuelse, at det er Regjeringen, der forlanger, og Thinget, der siger ja til en Bevilling eller nedsetter den, men at det ikke omvendt er Thinget, der i saadanne Sager tager Initiativet, og Regjeringen, der nødtvungen, om jeg saa maa sige, slutter sig dertil, nødtvungen, for at ikke dens Forhold i saa Henseende paa en eller anden Maade skal misforstaaes. Sidste Gang stillede jeg Sagen ganske almindeligt, og jeg fastholdt ikke denne Betragtningens Anvendelse i det enkelte Tilfælde længere, fordi det blev mig klart, at den særegne interessante Situation, hvori min ærede Ven og Collega Undervisningsministeren stod, var ham saa fristende, at han efter i længere Tid at have nydt Situationens Gienommelighed gav efter for Fristelsen; det var mig ganske klart, at det var et ugunstigt Tidspunkt for mig til længere at fortsætte Forhandlingerne, thi min ærede Collega erklærede mere og mere, at det var en Bevilling, hvortil han gjerne kunde slutte sig, men her er Spørgsmaal om en Bevilling; der skulde sættes ind i en Tillægsbevilling, uden at Regjeringen begjærer det, og det en Bevilling, som efter Regjeringens Opsættelse stider imod den gjældende Lov. Under saadanne Betingelser troer jeg det